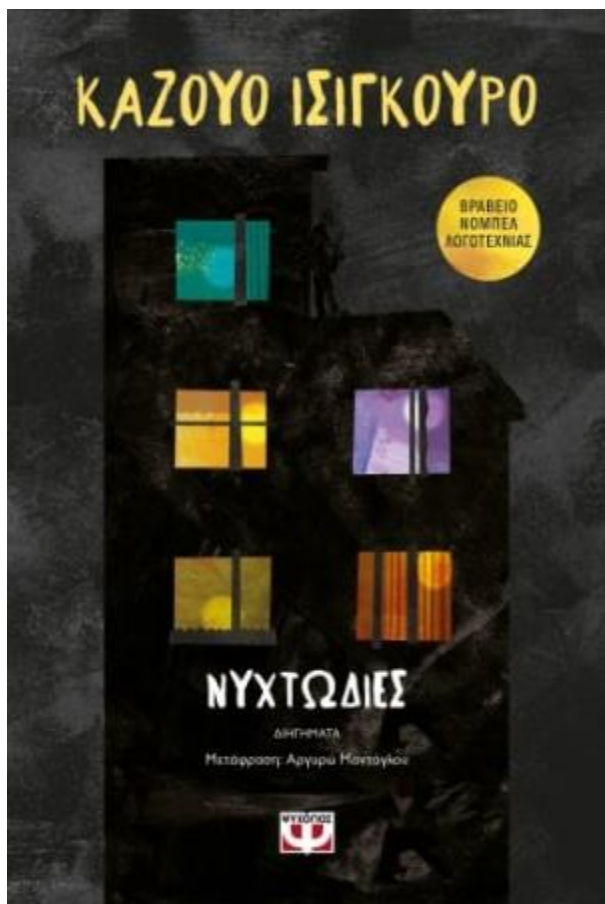

Καζούο Ισιγκούρο: «Γράφω όπως θα έγραφε ένας τραγουδοποιός»

Ο νομπελίστας Kazuo Ishiguro μίλησε στον Guardian για τη συλλογή διηγημάτων του με τίτλο «Νυχτωδίες», που κυκλοφορεί στα ελληνικά από τις εκδόσεις Ψυχογιός, σε μετάφραση Αργυρώς Μαντόγλου.

Επιμέλεια: **Book Press**

Ο βραβευμένος με Νόμπελ [Καζούο Ισιγκούρο](#) είναι ένας από τους σημαντικότερους συγγραφείς της εποχής μας. Σε νεαρή ηλικία, ο **Ισιγκούρο** αποφάσισε πως ήθελε να γίνει μουσικός, και πέρασε αρκετά χρόνια στο Παρίσι προσπαθώντας να εδραιωθεί στη μουσική σκηνή της πόλης.

Οι [Νυχτωδίες](#) είναι μια συλλογή πέντε διηγημάτων με πρωταγωνιστές κάποιους μουσικούς που δεν κατάφεραν ποτέ να εκπληρώσουν τα όνειρά τους. Σε συνέντευξή του στον Guardian, ο Ισιγκούρο παραδέχθηκε πως η απογοήτευση των πρωταγωνιστών του δεν είναι ένα αίσθημα που έχει βιώσει απαραίτητα ο ίδιος:

«Όχι, το γλυκόπικρο "δεν πραγματοποίησα ποτέ τα όνειρά μου" δεν σχετίζεται με τη θλίψη μου για κάποια καριέρα που δεν απέκτησα ποτέ, γιατί αυτό που ήθελα να κάνω άλλαξε και έτσι έγινα μυθιστοριογράφος. Ανέκαθεν, αυτό

που με ενδιέφερε περισσότερο ήταν να δημιουργήσω μια συγκεκριμένη ατμόσφαιρα, να λέω ιστορίες, και ήδη στα είκοσί μου, ένιωθα πως είχα εξαντλήσει τις δυνατότητές μου όσον αφορά στη μουσική.

»Δεν μπορούσα να συνεχίσω άλλο. Και έτσι συνέχισα γράφοντας μυθιστορήματα. Ήταν μια φυσική εξέλιξη, από τα τραγούδια στα μυθιστορήματα – μέχρι σήμερα, το ύφος μου παραμένει ίδιο, κάτι που γίνεται εύκολα αντιληπτό διαβάζοντας τις *Νυχτωδίες*. Είναι ύφος που χαρακτηρίζεται από λιτότητα, γράφω όπως θα έγραφε ένας τραγουδοποιός».

Κάποιοι από τους χαρακτήρες της συλλογής είναι άτομα που θεωρούν πως έχουν έμφυτο ταλέντο στη μουσική, χωρίς όμως να είναι πρόθυμοι να ασχοληθούν πραγματικά με την τέχνη τους. Ο **Ισιγκούρο** γράφει για τους ήρωές του χωρίς να τους ειρωνεύεται, καθώς, όπως εξήγησε στη συνέντευξη, τρέφει μια συμπάθεια για αυτούς τους ανθρώπους:

«Πολλοί φίλοι μου βρέθηκαν σε αυτήν την κατάσταση. Από μικροί είχαν πείσει τους εαυτούς τους πως ήταν ιδιοφυΐες. [...] Τρέφω μια συμπάθεια για αυτούς τους ανθρώπους, πολύ απλώς γιατί εκτιμώ όσους επιθυμούν να κάνουν κάτι στη ζωή τους μα δεν ξέρουν πώς να το κάνουν.

»Δεν κάνω παρέα με διάσημους και επιτυχημένους ανθρώπους, κάνω παρέα με ανθρώπους που είμαστε φίλοι εδώ και χρόνια, και ως ένα βαθμό αισθάνομαι πως η παγκόσμια επιτυχία μου τους κάνει να νιώθουν κάπως άβολα. Είμαι σαν ένα ζωντανό κατηγορητήριο. Μου είναι πραγματικά δύσκολο όλο αυτό - όταν συναντώ τους παλιούς μου φίλους, αποφεύγω να συζητώ για κάποια από τα πράγματα που κάνω σε αυτόν τον κόσμο. Ένας από τους παλαιότερους φίλους μου με επισκέπτεται πού και πού για να παίξουμε μουσική, είμαστε ακόμα πολύ κοντά. Είναι ένα άτομο που γνωρίζω από τα δώδεκά μου και καταφέραμε να παραμείνουμε φίλοι εφόσον προσποιούμαστε πως δεν είμαι επιτυχημένος συγγραφέας. Εντάξει, δεν

προσποιούμαστε ακριβώς. Απλώς δεν μιλάμε πολύ για αυτό. Γνωρίζω, λοιπόν, πως μερικοί άνθρωποι έχουν τις εμπειρίες των ηρώων μου, και αναπτύσσουν αμυντικούς μηχανισμούς, ή παρηγορούν ο ένας τον άλλον, ισχυριζόμενοι πως είναι αδύνατο να πραγματοποιήσεις τα όνειρά σου χωρίς να συμβιβαστείς πραγματικά».